08/10/2023

Ο Μητροπολίτης Σουηδίας για την Γ΄ Κυριακή Λουκά

Οικουμενικό Πατριαρχείο / Μητροπόλεις Οικουμενικού Θρόνου

Ο Μητροπολίτης Σουηδίας κ. Κλεόπας λειτούργησε και μίλησε, την Γ΄ Κυριακή Λουκά, στον Καθεδρικό Ναό Αγίου Γεωργίου Στοκχόλμης.

“Μακριά από τον Κύριο και την παντοδύναμη προστασία Του, ο θάνατος είναι ακατανίκητος και απελπιστικά εξουθενωτικός. Κάτω, όμως, από το παντοδύναμο χέρι Του, συμμαζεύεται και αποδυναμώνεται, τιθέμενος υπό τον έλεγχο του πιστού ανθρώπου. Συνέπεια αυτού, είναι να παύει, να τρέφεται ο πόνος από το δάκρυ του ανθρώπου, αλλά η μακαρία ελπίδα της αιώνιας χαράς. Αυτής της χαράς πρόγευση, ικανή να επουλώνει τα τραύματά μας, δίνει ο Κύριος, όσο καρτερούμε και ποθούμε να μάς συναντήσει στις πύλες της Ναΐν της ζωής μας”, είπε μεταξύ άλλων στο κήρυγμά του.

Παρακάτω ολόκληρο το κήρυγμα του Μητροπολίτη Σουηδίας:

Ιερολογιώτατε Διάκονε κ. Γεώργιε,

Μουσικολογιώτατοι,

Αγαπητοί μου Αδελφοί,

Ο πόνος κι ο θάνατος είναι δύο στοιχεία παρείσακτα στη ζωή μας. Τους ακολουθούμε από τότε που χάσαμε την αφθαρσία κι απάθεια του σώματος, όπως μας είχαν δοθεί, χάριν του Δημιουργού μας. Αλήθεια, ήταν ποτέ δυνατόν, ο «κατ' εἰκόνα Θεοῦ» πλασμένος άνθρωπος να έχει τέτοιες οδυνηρές εμπειρίες στην πορεία του προς το «καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ»; Αναμφισβήτητα, όχι!

Ο άνθρωπος πλάστηκε «καλός λίαν», όπως όλα τα πλάσματα του Θεού, για να ζήσει εναρμονισμένος μέσα στην παραδείσια συμφωνία του σύμπαντος κόσμου. Όμως, ο φθόνος του αντίθεου και προαιωνίου εχθρού του ανθρώπου, τον απέσπασε, με την προγονική πλάνη, από την πηγή της μακαρίας ζωής του και τον οδήγησε στο χώρο της απουσίας της χαράς και της κοινωνίας της θεϊκής αγάπης. Στο χώρο αυτό, κυρίαρχο στοιχείο είναι ο πόνος και ο έσχατος εχθρός του ανθρώπου, ο θάνατος.

Ο πόνος είναι η αντίθεση της μακαριότητος και της χαράς. Είναι το πρακτικό αποτέλεσμα της φθοράς που υπέστη η ανθρώπινη φύση με την παρακοή. Είναι η ζωντανή μαρτυρία που διαιωνίζει την αβυσσαλέα απόσταση μεταξύ της προπτωτικής ευτυχίας και της μεταπτωτικής κολάσεως.

Ατενίζοντας, λοιπόν, ο άνθρωπος τον απολεσθέντα παράδεισο και ζώντας μέσα στη φρίκη της φωτιάς του μίσους, που τον περιβάλλει, μακριά από τον Δημιουργό του, ρίχνει άφθονα τα δάκρυα του σωματικού και ψυχικού του πόνου.

Ο Κύριος «διῆλθε εὐεργετῶν καί ἰώμενος». Σ' όποιο μέρος της Παλαιστίνης συναντούσε τον πόνο, να οργώνει τα ταλαίπωρα πλάσματά Του, χτυπούσε τη ρίζα του κακού. Εξουδετέρωνε και διέλυε τη δύναμή του και προσέφερε και πάλι τη χαμένη χαρά, αποκαθιστώντας έτσι τον άνθρωπο στην πρωταρχική του κατάσταση, όπως διατυπώνεται ως γνωστή έκφραση στα ευλογητάρια: «εἰς τό καθ' ὁμοίωσιν ἐπανάγαγε, τό ἀρχαῖον κάλλος ἀναμορφώσασθαι».

Με τη γλυκιά γεύση αυτής της ζωής, λουσμένης στη χάρη Του, είναι πλέον σε θέση

να ανθίσταται στο πικρό παρελθόν και να εμποδίζει την οπισθοχώρηση.
Ο Κύριος «εὐσπαγχνίσθη» τη χήρα της Ναΐν. Συμπάθησε το πλάσμα Του, που το συνέτριβε ο πόνος του θανάτου και στάθηκε φραγμός στην ακάθεκτη πορεία του πόνου και του θανάτου, που σάρωνε και εξακολουθεί να σαρώνει τη φύση μας.

Μακριά από τον Κύριο και την παντοδύναμη προστασία Του, ο θάνατος είναι ακατανίκητος και απελπιστικά εξουθενωτικός. Κάτω, όμως, από το παντοδύναμο χέρι Του, συμμαζεύεται και αποδυναμώνεται, τιθέμενος υπό τον έλεγχο του πιστού ανθρώπου. Συνέπεια αυτού, είναι να παύει, να τρέφεται ο πόνος από το δάκρυ του ανθρώπου, αλλά η μακαρία ελπίδα της αιώνιας χαράς. Αυτής της χαράς πρόγευση, ικανή να επουλώνει τα τραύματά μας, δίνει ο Κύριος, όσο καρτερούμε και ποθούμε να μάς συναντήσει στις πύλες της Ναΐν της ζωής μας.

Ας μην ξεχνούμε, Αδελφοί μου, ότι ο Κύριος είναι «ἡ Ἀνάστασις καί ἡ Ζωή» και αυτή η βεβαιότητα, όπως μάς τη διατυπώνει και την παραδίδει ανόθευτη ο Ευαγγελιστής Ιωάννης, δίδει το διέξοδο στο μυστήριο του θανάτου και ανάπαυση στις καρδιές μας. Με αυτή την ελπίδα, κι επαναλαμβάνοντας το νικητήριο παιάνα της νύκτας της Αναστάσεως, ας οπλιζόμεθα με θάρρος και δύναμη λέγοντας, «Ποῦ σου θάνατε το κέντρον (κεντρί); Ποῦ σου Ἅδη τό νῖκος (η νίκη); Κατεπόθη (καταβροχθήθηκε) ο θάνατος εἰς νῖκος». Αμήν!